

dette Lovforslag er bygget over Pensionsprincippet, et Princip, som giver Ret til en vis Aldersrente, en vis Pension, om man vil.

Det kan ganske vist siges, som det ærede Medlem fra Odder lige har udtalt, at et Understøttelses- eller det frie Skøns Moment ikke er helt fjernet fra dette Lovforslag, idet Kommunalbestyrelserne har Ret til at yde en Understøttelse udover den fastsatte Aldersrente. Men jeg vil meget nødigt have, at det, som saaledes gives udover Aldersrentens fastsatte Størrelse, skal betragtes som en Understøttelse. Jeg vil meget hellere have det forstaaet saaledes, at det overlades Kommunalbestyrelserne at forhøje Aldersrenten, naar særlige Omstændigheder taler derfor. Hvis vi gaar ud fra den Betragtning, er det noget andet, og jeg tror, det vil være rigtigt at gaa ud fra den Betragtning.

Indenfor disse tre Rammer: Understøttelsesprincippet, Forsikringsprincippet og Pensionsprincippet kan vi skabe en mer eller mindre god Sociallovgivning. Og jeg mener, det ved et saadant Lovforslags første Behandling er af største Vigtighed, at vi kommer til Klarhed over, hvilket af disse Principper der har den bedste Chance for at løse dette bestemte Spørgsmaal paa den bedst mulige Maade. Ved en flygtig Betragtning er det givet, at af disse tre Principper er Forsikringsprincippet det mest tiltalende, og det er sikkert ogsaa derfor, det har vundet den Tilslutning, det har ude omkring blandt Vælgerfolket. „Hjælp til Selvhjælp“ er noget, der lyder godt, der er en vis Opdragelse i de Ord, der er noget, der kalder paa den enkeltes Ansvarfølelse og faar den enkelte til at tænke paa Fremtiden, og jeg skulde være den sidste til at beklage, at vi fra Samfundets Side kaldte paa Ansvarfølelsen særlig i en Tid som den, vi lever i, hvor Luksusforbruget og Forlystelseslivet tager Masser af Penge fra en stor Del af vor Ungdom, og fra en Del af de ældre med for Resten.

Men vil det kunne nytte noget at henstille til alle disse Folk: I skal gaa ind i Folkeforsikringen? Jeg tror det neppe. Jeg forstaaer, at der er mange, der vilde ønske og kunde mene, at det var rigtigt, om vi fra Samfundets Side raabte ud til alle disse Mennesker: Tænk dog paa Fremtiden, tænk paa, at der kommer en Dag efter denne, hvor I maaske vil være glade ved at have det Beløb til Raadighed, som I nu bortødsler paa en enkelt Aften. Men vil en saadan Opfordring fra Lovgivningsmagtens Side nytte? Jeg tror

det absolut ikke. Den højtærede Finansminister udtalte for en Tid siden fra dette Sted, at han troede ikke meget paa Moralprædikener. Det tror jeg heller ikke meget paa, særlig ikke paa et Omraade som dette; skal der ske noget paa dette Omraade, maa det ganske sikkert være gennem en forbedret Opdragelse, saaledes at det enkelte Individ faar andre og bedre Interesser end at bortødsle sine Penge til Pjat og Narrestreger. Hvis vi skal frem efter Forsikringsprincippet, kan det derfor ikke nytte at gøre det paa den Maade, som Venstre har foreslaaet med Hensyn til Invaliditetsforsikringen. Saa maa vi ganske sikkert over til en Tvangsforsikring, som det ærede 9de Medlem for Odense Amt gennem sit Forslag har gjort sig til Talsmand for.

Men saa gaar vi bort fra det, som vi kender paa dette Omraade i vor sociale Lovgivning. Hvor vi har haft Forsikringsprincippet hidtil, har det været under frivillige Former, og ved at gaa over til den tvungne Folkeforsikring gaar vi bort fra det Ideal. Den højtærede Indenrigsminister nævnedes ved Forelæggelsen af dette Lovforslag en Del uheldige Virkninger, som en saadan Tvangsforsikring vilde faa. Jeg skal ikke komme ind paa en Gentagelse af de Grunde, den højtærede Indenrigsminister her fremførte, idet jeg slutter mig til dem alle. Jeg vil kun tilføje, at en saadan Kopskat set ud fra et rent skatteteknisk Synspunkt vil være i allerhøjeste Grad forkastelig. Overfor de Familieforsørgere og den Ungdom, som i Øjeblikket har Raad til at lade Daleren springe, vil en saadan Skat betyde meget lidt, hvorimod den kunde faa meget generende Følger for de Forsørgere, der sidder med en stor Familie. Det, vi skulde opnaa ved at paalægge en saadan Kopskat, var at tvinge de yngre til at sørge for deres egen eller for andres Alderdom i Fremtiden; men det er dog givet, at vi kan naa det ønskede Maal paa en meget mere retfærdig Maade ved at tvinge dem, derfor Tiden har et godt Erhverv, til gennem deres Skatter at sørge for de gamle, der lever nu. Skal den Præmie, der skal indbetales, have nogen virkelig Betydning paa de gamle Dage, da maa det dog være et ret stort Beløb, der indbetales. Der er vel nok en Periode i de allerfleste Menneskers Liv, hvor de uden Skade kan betale en saadan Præmie, nemlig i Tiden fra de er færdige med deres Uddannelse, indtil de skaber deres eget Hjem; men for dem, der har skabt eget Hjem og har mange Børn, kan det blive meget vanskeligt.

Følger vi derimod det Princip, som er